

Arrest

nr. 212 197 van 12 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. MARIS
Lange Violettestraat 98
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 september 2015 waarbij een aanvraag om te worden ingeschreven in het vreemdelingenregister wordt afgewezen en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 november 2015 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2018.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. MARIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 20 februari 2009 het Rijk binnen. Hij was in het bezit van een paspoort voorzien van een visum type D en van een arbeidskaart die geldig was tot 27 januari 2010.

1.2. Op 3 maart 2009 werd verzoeker ingeschreven in het vreemdelingenregister.

1.3. Verzoeker vroeg op 16 april 2009 een beroepskaart aan. Deze aanvraag werd op 22 december 2009 afgewezen.

1.4. Op 12 mei 2010 werd de aanvraag tot afgifte van een arbeidsvergunning met betrekking tot verzoeker geweigerd.

1.5. Verzoeker werd op 11 oktober 2012 ambtshalve afgevoerd van het vreemdelingenregister.

1.6. Verweerder ontving op 25 september 2015 een faxbericht van de administratieve diensten van de stad Gent waarin wordt meegedeeld dat verzoeker zich heeft aangemeld om zich opnieuw te laten inschrijven in het vreemdelingenregister en dat hij hiertoe een aantal stukken neerlegde.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 28 september 2015 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om te worden ingeschreven in het vreemdelingenregister wordt afgewezen en nam tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij wordt geweigerd verzoeker in te schrijven in het vreemdelingenregister, die hem op 13 oktober 2015 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De A-kaart van meneer is verstreken sinds 26.0.2010. Betrokkene werd op 11.10.2012 ambtshalve geschrapt uit het vreemdelingenregister.

Op 25/09/2015 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Overeenkomstig artikel 39 § 7 van het K.B. van 08/10/1981 wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek om opnieuw ingeschreven te worden.

De A-kaart van betrokkene is reeds verstreken sinds 26.02.2010. Het betrof een tijdelijke machtiging voor de duur van zijn vorige arbeidskaart B, nl. 27.01.2010 + 30 dagen.

Betrokkene is op het moment van de aanvraag niet langer toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk (niet in het bezit van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning) zoals bedoeld in artikel 19 van de wet van 15.12.1980. Hierdoor zijn de mogelijkheden zoals voorzien in artikel 39 en 40 van het KB van 08.10.1981 niet op hem van toepassing.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker ook op 13 oktober 2015 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

“De heer:

naam: [H.A.]

[...]

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, al.1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Art. 7, al. 1, 2° van de wet van 15/12/1980: wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

De A-kaart van betrokkene is verstrekt sinds 26.02.2010."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In zijn synthesesamenvatting verstrekt hij de volgende toelichting:

"De gemachtigde van de Minister heeft zijn materiële motiveringsplicht geschonden, minstens is hij op onredelijke en onzorgvuldige wijze tot zijn beslissing gekomen nu in de beslissing melding wordt gemaakt van het feit dat "verzoeker op 25.09.2015 gevraagd zou hebben om terug in de vorige administratieve toestand te worden geplaatst" en dat werd toegevoegd dat grondig onderzoek werd gevoerd naar het dossier.

Verzoeker heeft niet zelf gevraagd om in zijn voorgaande administratieve toestand te worden geplaatst, doch werd door de betrokken diensten uitgenodigd om zijn toestand te regulariseren.

In conclusies voor verweerster leest verzoeker thans dat inderdaad de politie een "ambtshalve aangifte van verandering hoofdverblijfplaats" opstelde medio juli 2015. Hoe dit überhaupt mogelijk is voor iemand die ambtshalve afgeschreven is, blijft een raadsel

De stelling van verzoeker is dan ook correct : nav deze ambtshalve aangifte door de politie werd verzoeker uitgenodigd zich in september 2015 aan te bieden.

De stelling van verzoeker is/was dan ook correct en volstrekt geloofwaardig.

Dat minstens dient te worden gesteld dat de beslissing op onzorgvuldige wijze tot stand kwam en ten eerste onredelijk is. De materiële motiveringsplicht vereist dat de administratieve overheid uitgaat van de juiste feitelijke gegevens en uit foutieve gegevens niet naar recht kan motiveren.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op basis daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het eerste middel is bijgevolg ernstig.

- In conclusies voor verweerster leest verzoeker dat "verzoeker heeft op 16.04.2009 een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een beroepskaart[t]. Dit werd hem geweigerd bij beslissing van 22.12.2009 van de gemachtigde van de Minister van Economie"...

Ook dit materieel gegeven is niet correct en in strijd met het feit dat aan verzoeker een visum werd afgeleverd per 13.02.2009, waarbij het verblijf beperkt werd voor de duur van de arbeidskaart B + 1 maand.

Dienaangaande verwijst verzoeker naar de bepalingen van de Vlaamse overheid :

De Arbeidskaart B en de arbeidsvergunning

Wanneer je als werkgever een buitenlandse werknemer wenst in dienst te nemen, dan geldt als algemeen principe dat je vooraf een arbeidsvergunning moet bekomen. In geen geval mag de tewerkstelling worden aangevat vooraleer de arbeidsvergunning ook effectief werd toegekend. Het louter indienen van een aanvraag creëert geen enkel recht naar een eventuele onmiddellijke tewerkstelling.

Je bent als werkgever wel vrijgesteld van deze verplichting indien je kandidaat-werknemer behoort tot één van de vrijgestelde categorieën, of in het bezit is van een geldige arbeidskaart A of arbeidskaart C. In deze gevallen mag je de betrokken buitenlandse onderdaan onmiddellijk in dienst nemen en verder tewerkstellen zolang betrokkene voldoet aan de gestelde voorwaarden en, in voorkomend geval, over een geldige arbeidskaart beschikt.

In alle andere gevallen moet je vooraf een arbeidsvergunning aanvragen en ook effectief bekomen.

In de arbeidsvergunning wordt aan de werkgever de toelating verstrekt om een (welbepaalde) buitenlandse werknemer onder strikte voorwaarden tewerk te stellen, in een welbepaalde betrekking.

Wanneer door de bevoegde overheid aan een werkgever een arbeidsvergunning wordt toegekend dan zal door diezelfde overheid ambtshalve en gelijktijdig ook een arbeidskaart B worden toegekend aan de betrokken werknemer.

De arbeidskaart B voor de werknemer, is altijd het rechtstreekse en gelijktijdige gevolg van de toekenning van een arbeidsvergunning aan een werkgever.

De arbeidskaart B kan dus nooit afzonderlijk of rechtstreeks door de betrokken werknemer zelf worden aangevraagd.

De arbeidsvergunning en de arbeidskaart B worden toegekend voor de gevraagde tewerkstellingsperiode met een maximumduur van 12 maanden. Hernieuwing van de arbeidsvergunning en de arbeidskaart is mogelijk. De werkgever moet een hernieuwing aanvragen nog voor het verstrijken van de geldigheidsperiode."

2.1.2. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker zich heeft aangemeld om zich opnieuw te laten inschrijven in het vreemdelingenregister. Hij bracht hierbij stukken aan om aan te tonen dat hij het grondgebied van het Rijk niet had verlaten en een attest van aangifte van verandering van hoofdverblijfplaats dat op 13 juli 2015 werd opgesteld. Verzoekers uiteenzetting dat hij deze administratieve stap niet uit eigen beweging heeft gezet doch op vraag van het bestuur waartoe hij zich wendde is in casu niet relevant. Deze toelichting laat de Raad immers niet toe te concluderen dat de concrete motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen incorrect of kennelijk onredelijk zijn of dat deze beslissingen niet deugdelijk werden voorbereid.

Ook door voor te houden dat verweerder in zijn nota met opmerkingen verkeerdelijk aangaf dat hem een beroepskaart werd geweigerd toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissingen zelf door enig gebrek zijn aangetast. Louter ten overvloede dient te worden gesteld dat uit de stukken van het administratief dossier wel degelijk blijkt dat verzoekers aanvraag om een beroepskaart te verkrijgen op 22 september 2009 werd afgewezen en dus geenszins kan worden geconcludeerd dat verweerder hieromtrent heeft gedwaald.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In zijn syntheseseminarie stelt hij het volgende:

"Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te gaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

a. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip „familie- en gezinsleven” noch het begrip „privéleven”. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip „privéleven” een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Concluante verwijst naar stuk 6 –zijnde de dagvaarding in de procedure voor de Arbeidsrechtbank– waar uittreksel van de (toenmalige) gezinssamenstelling werd gevoegd van zijn schoonbroer.

b. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de „fair balance”-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8 van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er een positieve verplichting is om het recht op gezinsleven te handhaven.

De familieleden van verzoeker wonen in België; in Marokko zijn er weinig of geen familiale banden. Dienvolgens toont verzoeker afdoende aan dat er hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden of uitbouwen van een leven elders en wordt dienvolgens ook het gebrek aan eerbiediging van/inmenging in het privé-leven in de zin van artikel 8 van het EVRM aangetoond. De inmenging in het gezinsleven van verzoeker is als disproportioneel of onrechtmatig te beoordelen.

c. Verweerster houdt voor dat verzoeker naast de afstammingsband niet het bewijs aanbrengt dat er een vorm van afhankelijkheid is tussen verzoeker en zijn moeder, opdat verzoeker zich kan beroepen op een beschermenswaardig gezinsleven.

Uit de inhoud van het dossier blijkt dat verzoeker reeds sedert 2009 in België is; de moeder van verzoeker zorgt materieel voor haar zoon. Dit is evenwel een wisselwerking nu de moeder van verzoeker invalide/ziek is en door deze problematiek haar zoon nodig heeft.

d. Rond het illegaal verblijf is verzoeker één en ander niet duidelijk, zoals eerder aangehaald.

In conclusies voor verweerder leest verzoeker thans dat inderdaad de politie een “ambtshalve aangifte van verandering hoofdverblijfplaats” opstelde medio juli 2015. Hoe dit überhaupt mogelijk is voor iemand die ambtshalve afgeschreven is, blijft een raadsel.”

2.2.2. Allereerst merkt de Raad op dat geenszins blijkt dat verzoeker enig gezinsleven in het Rijk heeft dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Hij verwijst weliswaar naar een attest waaruit de gezinssamenstelling van zijn schoonbroer blijkt, doch maakt hiermee niet aannemelijk dat hij een gezin vormt met deze schoonbroer of met één van diens gezinsleden. Het feit dat hij zijn schoonbroer dagvaardde omdat deze hem zou hebben uitgebuit, laat eerder toe vast te stellen dat zij geen hechte band hebben. Verzoeker houdt tevens voor dat hij een gezin vormt met zijn moeder en dat deze materieel voor hem zorgt. Hij legt evenwel geen bewijzen voor waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zijn beweringen enige grond hebben. Hij brengt tevens geen stukken aan ter staving van zijn bewering dat zijn moeder invalide of ziek is en hij voor haar zorgt. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt ook dat verzoekers moeder en zus er voor kozen om zonder verzoeker naar België te komen, zodat niet zonder meer kan worden aangenomen dat zij zodanig nauwe banden met hem onderhouden dat kan worden gesproken van een gezinsleven. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat enig aspect van zijn door artikel 8 van het EVRM beschermde privéleven door de bestreden beslissingen in het gedrang wordt gebracht. Hij toont evenmin aan dat hij zijn familiale banden niet kan onderhouden vanuit het buitenland door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen of door zijn familieleden bij hem uit te nodigen. Verder moet worden aangegeven dat de bestreden beslissingen hoe dan ook geen einde maken aan enig bestaand verblijfsrecht en derhalve niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissingen een inmenging vormen in het recht op eerbiediging van het recht op een privé-, gezins- of familieleven van verzoeker. Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat de bestreden beslissingen worden genomen.

Verzoekers toelichting dat één en ander niet duidelijk is voor hem – terwijl hij toch moet weten dat hij reeds jaren niet meer tot een verblijf in het Rijk is gemachtigd – doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK